Tant de bo algú m'hagués adoptat

És la vida d'en David, un jove de 25 anys extutelat

[inicicentrareport]Tinc 25 anys i soc un jove **extutelat.** No tinc pares ni referents. **Vaig néixer en una família monomarental de Vilafranca del Penedès**. La meva mare ho feia tot, treballar, portar els diners a casa, cuidar-me a mi... es cuidava de tot.

Quan tenia 11 anys **la meva mare va perdre la feina.** Va coincidir amb la crisi del 2008. Va començar a deure diners i a tenir molts deutes. Això la va desmoralitzar, però no va deixar d'atendre les meves necessitats com a mare.

Un bon dia, però, a través de l'escola, va arribar el meu cas als serveis socials, i dels serveis socials a la DGAIA. La meva mare ni consumia alcohol, ni es drogava ni tenia cap problema afegit. E**ra una mare monomarental que s'havia quedat sense feina** i que al veure que s'estava enfonsant es va desmoralitzar.

La DGAIA **va decidir que el millor per a mi seria que em portessin a un centre d'acollida.** Li van treure la tutela a la meva mare i **encara va tenir més depressió.** De fet, això la va fer entrar en un espiral: perduda com estava es va enamorar d'un home que la maltractava i la violava.

He passat la major part de la meva vida adulta, des dels 11 anys fins als 17 i mig **en dos centres d'acollida.** I tot i que hi ha hagut educadores que m'han tractat molt bé m'hagués agradat tenir una família.

Tant de bo algú m'hagués adoptat. Des dels 18 anys m'estic buscant la vida. I això que m'he mogut en cercles molt positius. Però tinc unes necessitats afectives que no estan satisfetes. I tot i tenir amics no tinc amistats des de petit ni lligams estrets de duració en el temps amb ningú. I això que soc una persona molt oberta i amigable.

He crescut en un ramat, en una comuna. Tinc la sensació d'haver crescut en una mena d'AirnB de criatures. He tingut la sort que m'apuntessin a un agrupament escolta. Però **no he tingut l'opció de tenir una família** o algú darrere que m'hagi sostingut. Estic sol, tinc unes necessitats i requereixo d'unes obligacions per no haver de malviure, i això si no ho has viscut és difícil d'entendre.

Quan veig que hi ha persones que recorren a la gestació subrogada se'm posen els pèls de punta. Als centres d'acollida **hi ha milers de criatures, nadons i adolescents esperant una oportunitat de viure una vida en família.** Es mereixen una segona oportunitat.

I sí, hi ha força llista d'espera. I **no és just que sigui així,** ni per les famílies ni per les criatures. Però m'agradaria dir-los a aquestes famílies que estan en llista d'espera per adoptar que esperin, perquè el valor i l'ajuda que faran a aquella persona serà enorme i no té preu.

Encara que no tingui el teu ADN, el teu llinatge, els teus gens, serà el teu fill/a. I ho serà per sempre. Els hauràs donat una vida digna, la vida que totes les criatures es mereixen.

Un testimoni en primera de **David Melero**, recollit per la periodista **Alba Carreres**
Foto cedida
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
.amp_fitxaautor_2 {
 background: #ffffff;
 color: #b44f52;
 border: 1px solid #b44f52;
 border-radius: 10px;
 margin-top: 2rem;
 padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
```



```
 color: #b44f52;
}
```

[ficentrareport]